

Kiki Vasilescu

nr. 1 din 2013 (Anul I)

include Marele Ghid al Supraviețuirii

220 de pagini

Preț decent

Marele Băiat de Cartier

roman

**Imagini
EXCLUSIVE
din Marea
Casă de Cartier!**

detalii în pg. 76

Cu participarea unor personaje dintr-un roman de Marin Preda

Victor Petrini, Matilda Petrini, Silvia Petrini, personaje cunoscute din cartea *Cel mai iubit dintre pământeni* de Marin Preda, ascund de fapt

secrete nebănuite! O răsturnare de situație la care niciunul dintre cititorii operei maestrului nu s-ar fi așteptat. Familia nu este ceea ce pare! Vezi ce

a făcut mama sa și află secretul ascuns de tată pentru atâția ani la rând! Citește povestea din *Marele Băiat de Cartier*, doar la Kiki Vasilescu!

**De la ANTE FACTUM
la POST SCRIPTUM!**

citește mai departe în pg. 9

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2013

© 2013 Kiki Vasilescu

© 2013 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: © 2013 The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VASILESCU, KIKI

Marele băiat de cartier / Kiki Vasilescu. - București : Herg Benet, 2013

ISBN 978-606-8335-68-1

821.135.1-31

Tipărit în România

Kiki Vasilescu

Marele Baiat de Cartier

- cu participarea unor personaje dintr-un roman de Marin Preda -

— roman —

HERG BENET
PUBLISHERS

Kiki Vasilescu s-a născut în 1976. A studiat filosofia la Universitatea din București și a urmat un master în științe politice la Central European University (CEU), Budapesta. Continuă cu studii doctorale în domeniul filosofiei minții (CEU, Budapesta) și eticii (SNSPA, București). A publicat diverse articole academice în periodice („Revista de psihanaliză“, „Sfera Politicii“, „Polis“, „Romanian Journal of Political Science“ etc.). A fost preparator universitar la SNSPA, dar abandonează cariera academică pentru a deveni scenarist pentru diverse seriale (*Om sărac, om bogat*, *La serviciu* etc.) și director de dezvoltare la studiourile MediaPro Pictures. A debutat în 2005 cu *Romanul românesc pervers*, ed. Polirom. A scris scenariul, a produs și regizat filmul de lung metraj *Terapie pentru crimă*, 2013. În prezent este producător și regizor de film la East Movies.

Dedic acest roman celor mai importante două persoane din viața mea: mamei mele și Cristinei, prietenei și partenerei mele, fără de care această carte nu ar fi fost posibilă.

1.

— Cum ai ajuns Mare Băiat de Cartier?

Era problema-cheie. Am tras din țigară și inima mi-a bătut mai tare când am îndrăznit să articulez aceste cuvinte. Era prima și ultima întrebare pe care i-o adresam Marelui Băiat de Cartier.

2.

„Țărane, aici s-adună băieții dă băieți. O să-mi fac pomană cu tine, să trăiască mă-ta și am să te-nvăț să fi și tu adevărat ca mine, cel mai tare din cartieru tău – că din al meu n-ai cum, că io-s cel mai tare și te fac fără discuție. O să îți spun ce mașină trebe s-ai, cu ce femei trebe să umbli, cum să te-mbraci și ce ghiulane și ce lanțuri să porți. O să îți mai spun cum vorbește un băiat adevărat, ce muzică-i beton și cum tre' să te porți-n orce 'mprejurare. Dacă n-o să-i mulțumești tu lu' mandea după aia, să mă scuipi în ochi dacă greșesc.“

3.

Asta a fost prima înregistrare cu Marele Băiat de Cartier. Îmi ascusesem micro-reportofonul digital ultimul răcnet în pachetul de țigări și dădeam din cap extaziat și submisiv de fiecare dată când îmi făcea onoarea de a mă cerceta disprețuitor cu ochii lui turlburi de oboseala nopților de petrecere.

Nu că încercam să-l „fac“ pe Marele Băiat de Cartier, luându-i un interviu pe șest, dimpotrivă: se simțise gădilat în orgoliu că un reporter – de la un ziar important, importanță stabilită prin faptul că ziarul avea o rubrică zilnică de sport datorită căreia chiar și el auzise de numele cotidianului la care pretinsese că sunt angajat – fusese trimis special pentru a afla ce gândea el, șmecherul zonal. Fusesem însă sfătuit să nu mă înfățișez în fața lui cu lucruri care i-ar putea atrage atenția, întrucât avea prostul obicei de a-și însuși imediat obiectul, fără a te întreba dacă vrei să i-l faci cadou sau dacă dorești vreo compensație în schimb, fie ea și verbală, precum „mulțumesc“. Cu Marele Băiat de Cartier nu puteai să te pui, ba se povestea că, în

vizitele oficiale pe care le făcea la invitația diferitelor guverne, în 90% din cazuri el se întorcea cu câte un suvenir-două din reședința nefericitului prim-ministru care fusese nevoit să-l primească. Nu că îmi imaginaam că micro-reportofonul meu digital – deși ultimul răcnet – ar fi putut trezi interesul unei persoane care avea deja totul. Dar era foarte posibil ca Marele Băiat de Cartier să aibă dorința subită de a dace un cadou vreunui apropiat de-al său care se găsea prin preajmă, sau să-și amintească brusc că totuși întrevederea cu el nu putea fi gratuită, sau pur și simplu din pornirea firească de a dori să-ți arate unde ți-e locul, anume la cheremul și la picioarele lui cu unghiile îngrijite de un stilist parizian venit special două ori pe lună la București și date zilnic cu lac regenerador de gin-seng în amestec cu praf de corn de inorog andaluz. Mai târziu m-am felicitat pentru ideea de a ascunde reportofonul în pachetul de țigări, întrucât a fost singurul lucru dintre cele pe care le aveam cu care am reușit să mai plec de acolo.

Venisem cu taxiul, special pentru a mi se pierde urma. Eram îmbrăcat extrem de lejer, anume bluză de mătase cu modele hawaii-ene (semn de eleganță clasică, absolut necesară pentru a pătrunde în Curtea de Cartier), pantaloni de trening argintii-strălucitori (semn de sobrietate, bun simț, demnitate și respect pentru preopinent), sandale din piele cu vârful ascuțit și ridicat în sus după moda turcească (semn că am ceva, ceva habar de modă), exact pentru a fi pe plac Marelui Băiat.

Nu aveam la mine decât un pachet de țigări și o cutie de chibrituri în buzunarul de la piept al bluzei, două bancnote de 10 parai și încă echivalentul în lei al altor 5 parai îndesat între cartonul și țipla pachetului de țigări, cinci hârtii format A4 fixate cu un pix într-un sul și un pachet de gumă mentolată în micul buzunar poziționat foarte *trendy* la genunchiul pantalonului de trening. Avusesem grijă să nu am nimic personal asupra mea, nici un act, telefon sau hârtiuță buclușă pe care să fie notat vreun magazin, telefon, card bancar, nume, adresă, magazin favorit etc. care ar fi putut conduce la mine, în cazul în care s-ar fi petrecut ceva neplăcut, spre exemplu dacă nu i-ar fi plăcut rezultatul interviului.

Prudența mea avea să se dovedească îndreptățită, întrucât, după ce Marele Băiat de Cartier m-a invitat să ne bălăcim puțin în piscină împreună cu bagaboantele, aveam să constat că absolut toate lucrurile pe care le lăsasem pe scaunul de plastic roșu de lângă masa la care îi luasem interviul dispăruseră. Marele Băiat de Cartier surâsese larg, blând și înțelegător la auzul pățaniei mele, care se datora, mai mult ca sigur, puștiului său care tocmai se pregătea să intre la școală și care era singurul care s-ar fi putut strecura afară din curte cu lucrurile mele cu tot pe sub nasul celor trei bodygarzi arămii care vegheau la securitatea sa. Era clar că fapta puștiului era una de laudă, care îl ungea la inimioară pe importantul său tată și nu puteam avea nerușinarea de a-mi cere lucrurile înapoi.

Am fost scos însă din situația ingrată chiar de cine

CUPRINS

Ante factum	7
Factum	27
Post factum	173
Post scriptum	213

Într-un București contemporan, de început de secol XXI, regulile de conviețuire socială încep să se schimbe odată cu apariția bruscă, la margine de Ferentari, pe locul unei foste gropi de gunoi, a unei replici în mărime naturală a Casei Poporului. O construcție albă, pe frontispiciul căreia se putea vedea de la câțiva kilometri anunțul pe care proprietarul îl făcea lumii întregi: „Aici stă Marele Băiat de Cartier“. Iar când Uniunea Europeană, NATO, președintele SUA și bogații emiri arabi stau la coadă pentru a avea o întrevedere privată cu misteriosul Mare Băiat de Cartier, miturile devin legende, iar legendele adevăruri cotidiene, povestite seara, la colț de bloc, la o nelipsită coajă de sămânță.

Împotriva tuturor șanselor, Matei Petrini, un absolvent de filosofie, încearcă să obțină prima înregistrare cu fabulosul personaj, pentru a afla Secretul.

www.hergbenet.ro

